

vimaorthodoxias.gr

Αποβάλλετε την εχθρότητα! Είναι άκρως θεραπευτικό...

Newsroom

5–6 Minuten

[Μετάνοια – Εξομολόγηση](#): «[Πάτερ](#), αυτό που μου είπατε την τελευταία φορά το εφάρμοσα και είδα σχεδόν άμεσα το αποτέλεσμα του». «Ποιο;», απόρησε ο [ιερέας](#). «Δεν θυμάμαι για τι μου λέτε.

Και ο καιρός που πέρασε, και οι διάφορες εξομολογήσεις πολλών ανθρώπων που περνούν από το εξομολογητάρι, με κάνουν να μη θυμάμαι τις συζητήσεις που γίνονται κάθε φορά με τον εξομολογούμενο, οπότε να με συμπαθάτε, μα δεν... θυμάμαι».

«Σας είχα [εξομολογηθεί](#) την προηγούμενη φορά», είπε ο μεσήλικας άνδρας, «ότι είχα κάποιο πρόβλημα μ' έναν γείτονα που με ταλαιπωρούσε,

και συνεχίζει βέβαια να με ταλαιπωρεί, με τα λόγια τα πειρακτικά που λέει συχνά, με ενέργειες προσβλητικές, και μάλιστα κάποιες που στρέφονται εναντίον και των ίδιων των παιδιών μου.

Ήταν και είναι ακατανόητη για μένα η στάση του, γιατί κοιτάω την όλη βιωτή μου απέναντί του, πώς του συμπεριφέρομαι, κι εγώ και όλη η οικογένειά μου, και δεν βρίσκω κάτι που να του έχουμε φταίξει.

Γι' αυτό και μέσα μου υπάρχει κάτι σαν αγκάθι, που μερικές φορές με κάνει να δημιουργούνται λογισμοί εκδίκησης απέναντί του, να θέλω να του κάνω ίσως κάποιο κακό... Συγκρατούμαι βέβαια πάντοτε, γιατί γνωρίζω τον λόγο του Θεού που μας καλεί να αγαπούμε και τους ίδιους τους εχθρούς μας, μα δεν έχω φτάσει σε αυτό το σημείο...».

«Λοιπόν, σε τι έγκειτο η βοήθειά μου την προηγούμενη φορά;», είπε ο ιερέας, ο οποίος σιγά σιγά έφερνε στη μνήμη του τη συνάντησή τους και τι μάλλον του είχε προτείνει να κάνει.

«Πάτερ, λειτούργησε σαν θεραπευτικό φάρμακο

η πρότασή σας, τουλάχιστον σ' εμένα, και θα σας την θυμίσω σύντομα.

Πέρα από το ότι μου θυμίσατε την εντολή βεβαίως του Κυρίου περί αγάπης για όλους και μάλιστα τους ενάντιους σε μας – είναι η εντολή, μου είπατε, που κατεξοχήν αυτή εφαρμοζόμενη μας φέρνει άμεσα μπροστά στον Θεό και μας γεμίζει από τη χάρη Του -, μου επισημάνατε ότι μπορεί να μη βλέπω κάτι εχθρικό δικό μου απέναντι σ' αυτόν τον συνάνθρωπό μου, μα ίσως ανεπίγνωστα κάτι που είπα ή κάτι που έκανα, κάποια ίσως γκριμάτσα του προσώπου μου, να εκλήφθηκε από αυτόν με αρνητικό τρόπο και να θεώρησε έτσι ότι τον περιφρονώ ή ότι τον εχθρεύομαι.

Εκείνο όμως που έκανα και συνεχίζω να κάνω, και γι' αυτό πράγματι σας ευγνωμονώ και ευχαριστώ τον Κύριο, είναι ότι πίεσα τον εαυτό μου, κατά τον λόγο σας, να βάζω τον γείτονά μου πρώτον στην προσευχή μου, και κάθε φορά που μπαίνω στην Εκκλησία να ανάψω ένα κεράκι, να το ανάβω κυρίως προς χάρη αυτού.

Πάτερ, ιδίως αυτό το τελευταίο με έκανε να δω

την παρουσία της χάρης του Θεού. Γιατί από την πρώτη φορά που το έκανα, ένιωσα μία τέτοια γλύκα στην ψυχή μου που δεν περιγράφεται».

Είπε και σταμάτησε ο αγωνιστής άνθρωπος, ενώ ένα δάκρυ κύλισε από τα κατανυγμένα μάτια του. Ο ιερέας συγκινήθηκε κι αυτός. Έστρεψε το βλέμμα του στον Εσταυρωμένο που βρισκόταν στο μικρό εξομολογητάρι και ανέπεμψε νοερά ύμνο για την απειρία της αγάπης Του.

«Πράγματι, το ελάχιστο που κάνουμε», είπε στον χαριτωμένο άνθρωπο, «το παίρνει ο Κύριος και το πολλαπλασιάζει με τέτοιο τρόπο που το κάνει να μοιάζει ατίμητο.

Ο [όσιος Γέροντας Πορφύριος](#), η μεγάλη αυτή μορφή της εποχής μας, δεν έλεγε ότι στα μηδενικά της ζωής μας ο Κύριος, όταν δει το παραμικρό θετικό, βάζει μπροστά το «ένα» και τα κάνει τεράστια και αξιοτίμητα;»

«Πάτερ, δεν ήταν τίποτα αυτό που έκανα, και όμως μου έδωσε αντ' αυτού ο Κύριος τόση χάρη...», μούσκεψε το μαντήλι του ο μεσήλικας κι έσκυψε το κεφάλι του.

«Να πω και κάτι ακόμη, κύριε Θόδωρε»,

συμπλήρωσε ο ιερέας, «που το διάβασα τώρα τελευταία και μου έκανε ξεχωριστή εντύπωση.

Το 'γραψε ένας νέος άνθρωπος που κατάλαβε κι εκείνος προφανώς την αξία και της ελάχιστης προσπάθειας που ευαρεστεί όμως πολύ τον Θεό μας».

«Τι είναι αυτό;», είπε ο Θόδωρος, κι ανασήκωσε το κεφάλι του με ενδιαφέρον.

«Εδώ το έχω», είπε ο πνευματικός.

«Μου έκανε εντύπωση και το αντέγραφα.

Να σας το διαβάσω.

Επιγράφεται: «Μόνο ένα λεπτό!».

«Άλλη μια μέρα πέρασε...

Το συμπέρασμα το ίδιο...

Κενότητα κι απαισιοδοξία.

Κάθε βράδυ απόφαση για αλλαγή, αλλά στο

τέλος η ίδια διαπίστωση:

«Πάλι δεν έκανα τίποτα»...

Δεν θα σου μιλήσω για τις γνωστές δικαιολογίες.

Πλέον αυτές έχουν γίνει μια γραφική «πιπίλα» για

τον κόσμο... Ναι ξέρω... «Τρέξιμο»... «Άγχος»...

«Κρίση»... και πόσα ακόμα... μα η ουσία που είναι;

Τελικά το ζητούμενό μου είναι ένα: «μόνο ένα λεπτό».

Τόσο χρειάζομαι.

Όχι παραπάνω.

Λίγο χρόνο το πρωί και λίγο το βράδυ.

Λίγα δευτερόλεπτα...

Μα τι λέω; Δευτερόλεπτα;

ΝΑΙ... λίγα δευτερόλεπτα.

Ο Θεός δεν θέλει ώρες.

Μόνο ένα λεπτό να του χαρίσω.

Αυτό θέλει.

Κάποια δεύτερα δοξολογίας.

Ένα «Δόξα τω Θεώ».

Φτάνει να το πω.

Φτάνει να το πιστέψω.

Και πού ξέρεις;

Αύριο μπορεί να γίνουν δύο τα λεπτά...».

«Έχετε δίκιο, πατέρα μου», κούνησε το κεφάλι του ο άνθρωπος.

«Είναι μικρό αλλά δυνατό κείμενο.

Και τόσο... αληθινό!»

«Λοιπόν, κ. Θόδωρε», είπε ο πνευματικός.

«Ασφαλώς δεν ήλθατε σήμερα για να πείτε μόνον αυτό.

Τι έχετε άλλο προς εξομολόγηση;»

[Ιστορίες από το εξομολογητάρι](#)

[π. Γεωργίου Δορμπαράκη](#)